



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt III. Annotatio pro eorum quæ sequuntur intelligentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

CAPVT III.

Annotation pro eorum qua sequuntur intelligentia.

Iam itaque proficientes isti tempore præterito, dulces istas communicationes experti sunt; vt hac ratione sensitua hominis portio, spiritali suauitate quæ in eam ex spiritu defluebat attracta & illecta, se spiritui attemperat, & cum eo simul conspiraret, eodem vtraque parte (quamuis vnaquaque suo modo) spiritali cibo, & in vna eademque vnus solius suppositi & subiecti lance, vefcente; vt hoc modo portiones istæ aliqua ratione vnæ, inuicemque consentientes, ad asperam duramque spiritus quæ illis imminet purgationem sustinendam, in qua duæ istæ animæ partes spiritalis videlicet & sensitua, perfectè repurgari debent sint dispositæ: vna siquidem pars, nunquam exactè purgatur absque alia: fortis enim & valida sensus purgatio tunc fit, quando serio spiritalis purgatio inchoatur. Vnde nox sensus, de qua sumus locuti, potius reformatio quadam appetitusq; refractio, quam purgatio appellari potest, & debet. Cuius rei ea est ratio, quia vniuersæ sensitua partis imperfectiones, & deordinationes, vim radicemque suam in spiritu de fixam habent, atque ita quamdiu habitus mali rebellionesque & deordinationes illius non repurgantur, nequeunt vtraque partes perfectè repurgari. Vnde in nocte hac quæ iam sequitur, ambæ simul partes repurgantur, hic quippe est scopus finisque, ob quem sensitua partem per primæ noctis reformationem transisse expediebat, ac ad tranquillitatem ex ea ortam peruenisse, vt coniunctis cum spiritu virtus

Cur nunquam possit esse perfecta sensitua partis purgatio absq; purgatione spiritali.

quadam ratione repurgentur, maiorique cum fortitudine spiritalis noctis angustias patiantur, quæ ceterè fortitudo ad purgationem adeo duram ac seueram omnino necessaria est. Nisi enim inferioris partis debilitas fuisset reformata, viresque ac robur in Deo per dulcem iucundamq; cum eo conuersationem, qua postmodum fruita est, acquisiuisset, nec vires, nec dispositionem ad eam sustinendam natura habuisset.

Vnde etiã agendi operandiq; modus, quo proficientes isti cum Deo vtuntur vilis admodũ abiectusq; est, eo quod spiritus aurum, nondum repurgatum habeat & illustratum; quam ob causam adhuc de Deo cogitant sicut paruuli, & loquuntur vt paruuli, & sentiunt sapiuntque vt paruuli (quemadmodum sanctus Paulus ait) *Cum esset paruulus, loquebar vt paruulus, sapiebam vt paruulus, cogitabam vt paruulus; eo quod ad perfectionem, quæ est vnio amoris cum Deo, nondum peruenisset, cuius vnionis interuentu, iam vlt adoliti ingentia patrant suo spiritu opera, cum eorum opera ac potentia diuinæ potius sint quam humane, quemadmodum postea dicitur: cumque velit eos Deus re ipsa veteri ipsorum homine exuere, noouoque qui secundum Deum creatus est in nouitate sensus induere, sicut loquitur Apostolus: Et induite nouum hominem qui secundum Deum creatus est. Et alibi. Reformamini in nouitate sensus vestri, expoliat denudatque illorum potentias & affectiones, nec non tam spirituales, quam sensibiles, tam interiores, quæ exteriores sensus, intellectum in obscuritate, voluntatemque in ariditate, & memoriam in vacuitate relinquendo, affectus quoque animæ in summa afflictione, amaritudine, & angustia deferendo, sensu eam gustuque quem prius in spiritalibus bonis percipiebat, priuandus*

1. Cor. 13. Cum esset paruulus, loquebar vt paruulus, sapiebam vt paruulus, cogitabam vt paruulus; eo quod ad perfectionem, quæ est vnio amoris cum Deo, nondum peruenisset, cuius vnionis interuentu, iam vlt adoliti ingentia patrant suo spiritu opera, cum eorum opera ac potentia diuinæ potius sint quam humane, quemadmodum postea dicitur: cumque velit eos Deus re ipsa veteri ipsorum homine exuere, noouoque qui secundum Deum creatus est in nouitate sensus induere, sicut loquitur Apostolus: Et induite nouum hominem qui secundum Deum creatus est. Et alibi. Reformamini in nouitate sensus vestri, expoliat denudatque illorum potentias & affectiones, nec non tam spirituales, quam sensibiles, tam interiores, quæ exteriores sensus, intellectum in obscuritate, voluntatemque in ariditate, & memoriam in vacuitate relinquendo, affectus quoque animæ in summa afflictione, amaritudine, & angustia deferendo, sensu eam gustuque quem prius in spiritalibus bonis percipiebat, priuandus

do: ut priuatio hæc, sic vnus ex principijs, quæ in spiritu requiruntur, ad spiritualis formæ spiritus introductionem, vniuersionemque quæ forma, est vnio amoris. Quæ omnia operatur Deus in ea, media quadam pura & obscura contemplatione, quemadmodum rem hanc ipsa anima primo cantu significat. Qui quidem cantus, quamuis primæ noctis sensus initio fuerit explicatus: maximè tamen illum intelligit anima de ista secunda spiritus nocte, eo quod hæc sit præcipua animæ ipsius purificatio. Quare etiam in hoc sensu eum adducemus iterumque hoc loco dilucidabimus.

CAPVT IV.

*Primus proponitur Cantus
& explicatur.*

CANCION I.

*EN vna nocte escura,
Con ansias en amores inflamada,
O dicha ventura,
Sali sin ser notada,
Estando yami casa sosegada.*

SENSVS.

*Q*uadam Nocte Obscura
Anxijs amoribus inflamata
Oportem fortunatam
Exitu, nec sui obseruata
Cum esset iam domus mea tranquillata.

ACcipiendo nunc hunc cantum de purgatione, contemplatione, nuditate, vel spiritus paupertate (omnia siquidem hæc idem ferè hoc loco significant) possumus illum hac ratione explanare, ac si actum diceret. In paupertate nullique animæ meæ apprehensionem innixa, hoc est,

in intellectus mei obscuritate & voluntatis meæ pressura ac memoriæ meæ angustia & afflictione, in obscuritate me ipsam in fide pura relinquendo (quæ est nox obscura dictis naturalibus potentijs) voluntate sola doloribus ac afflictionibus amorisque Dei anxietatibus, affecta, à me ipsa, hoc est à meo humili abiectoque intelligendi modo, à mea imbecilliamandiratione, & à meo parco paupereque; Deum gustandi modo, egressa sum, absque eo quod à sensualitate & dæmone præpediret. Quæ certè res magnæ mihi fuit felicitatis ac fortunæ; statim enim ac animæ meæ potètijs, passiones & affectus quibus viliter de Deo sentiebam parceque; eo fruebar, annihilauit & tranquillauit, à præfata vili, parcaque conuersatione & operatione mea, ad operationem conuersationemque diuinam transiui: hoc est, intellectus meus à se egressus, ex humano in diuinum trāsijt; siquidem vnio me media purgatione ista Deo, non iam amplius limitato parcoque sicuti prius modo intelligo; sed per sapientiam diuinam, cui me vnio. Voluntas quoque mea à se ipsa egressa, facta est diuina: quoniam diuino amoris vnio non amplius viribus vigoreque pristino, sed viribus puritateque; spiritus diuini amat. Atque ita voluntas non amplius humano modo circa Deum operatur: & eodem omnino modo, memoria iam in æternas gloriæ apprehensiones transmutata est. Et denique vnio vires affectulque animæ nocte ista purgationeque veteris hominis interueniente renouantur, & in temperamentum deliciasque diuinas conuertuntur.

CAPVT V.

Primus proponitur versus, demonstrarique incipit, qualiter obscura hæc contemplatio, non solum nox sit anima, sed etiam pœna & tormentum.

Ff 2

Qua

B.
annis
Cruce

pera
ystica
NVI
120